

POSTANOWIENIE

Dnia 12 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa P. [...] Spółki z o.o.

w B.

przeciwko [...] W. S.A. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 maja 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 30 stycznia 2015 r., sygn. akt VI ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądza
od powoda na rzecz pozwanego kwotę 3600 (trzy tysiące
sześćset) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powodowe P. sp. z o.o. w B. wniosło skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 30 stycznia 2015 r. oddalającego jego apelację od oddalającego powództwo wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 26 marca 2013 r. Powód dochodził ostatecznie od pozwanego H. [...] Spółki Akcyjnej w W. (obecnie – [...] W. Spółki Akcyjnej w W.) kwoty 1.209.619 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 20 czerwca 2011 r. do dnia zapłaty. Sądy obu instancji uznały, że pozwany – na podstawie § 5 ust. 15 ogólnych warunków ubezpieczenia - nie ponosił odpowiedzialności ubezpieczeniowej za szkodę powstałą u powoda w dniu 14 lutego 2010 r. w zakresie, w jakim dotknęła szklarnie wyłączone z produkcji. We wniosku o ubezpieczenie powód wskazał, że przedmiotem ubezpieczenia będą jego budynki i budowle, w których prowadzona jest produkcja warzyw szklarniowych. Powoda obciążał obowiązek powiadomienia pozwanego o wyłączeniu obiektu z eksploatacji na okres powyżej 30 dni i ustalenie indywidualnych warunków ubezpieczenia dla takiego obiektu. Powód przed zawarciem umowy ubezpieczenia otrzymał ogólne warunki ubezpieczenia i miał świadomość, że objęcie ochroną ubezpieczeniową obiektów wyłączonych z eksploatacji wymaga indywidualnych uzgodnień. Nie wykazał też, że pozwana w chwili podpisywania umowy ubezpieczenia wiedziała o wyłączeniu szklarni z produkcji.

W skardze kasacyjnej powód zarzucił naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie art. 65 k.c. w zw. z art. 12 ust. 4 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej (Dz. U. Nr 124 poz. 1151), a także naruszenie przepisów postępowania - art. 230 k.p.c. i art. 233 k.p.c. w zw. z art. 12 ust. 4 ustawy o działalności ubezpieczeniowej. Wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i uwzględnienie powództwa w całości, względnie uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji oraz o zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania. W odpowiedzi na skargę kasacyjną powoda pozwany wniósł o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi do rozpoznania,

względnie o jej oddalenie w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako środek odwoławczy o szczególnym charakterze, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowionego w art. 398⁹ k.p.c., w ramach którego Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie występują przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania. Skarżący powołał się na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. to znaczy na oczywistą zasadność wniesionej skargi. Wskazał, że „spór w niniejszej sprawie dotyczy ustalenia czy powód, jako ubezpieczający, miał obowiązek informowania pozwanego, jako ubezpieczyciela, że ubezpiecza obiekty szklarniowe wyłączone z produkcji oraz czy wprowadził pozwanego w błąd informując, iż prowadzi w ubezpieczonych obiektach produkcję warzyw.”

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać, że przynajmniej jeden z podniesionych w skardze zarzutów jest jednoznacznie, w sposób dostrzegalny *prima vista* słuszny, a zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15, LEX nr 1770910). Oceniana skarga nie spełnia tych warunków. Wyłożone przez Sądy obu instancji postanowienia ogólnych warunków ubezpieczenia wyłączają odpowiedzialność ubezpieczyciela za szkody powstałe w obiektach nieczynnych.

Argumenty podnoszone w skardze nie przekonują o rażących błędach takiej interpretacji. W konsekwencji wskazana przez powoda przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zachodzi. Okoliczności sprawy nie wskazują też, aby zachodziły inne podstawy przewidziane w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Z tych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpatrzenia.

Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z treści art. 98 § 1 i 3, art. 99 i art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., a wysokość tych kosztów z postanowień § 2 ust. 1 i 2, § 6 pkt 7 i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490) w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804).